FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 26. september 1996 *

1. Ved sag anlagt i henhold til EF-traktatens artikel 173 har Den Franske Republik nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 93/673/EF af 10. december 1993 om tilbageholdelse af et skønsmæssigt fastsat beløb i forskuddet på de bogførte landbrugsudgifter i tilfælde af manglende overholdelse af bestemmelserne for fremsendelse af det årlige spørgeskema vedrørende tillægsafgiften på mælk, som fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 [1] (herefter »beslutningen«).

Den franske regering har navnlig gjort gældende dels, at beslutningen er truffet under tilsidesættelse af bestemmelser, som udgør dens hjemmel, og visse væsentlige formforskrifter samt tilsidesættelse af bestemmelserne i forordningen om finansieringen af den fælles landbrugspolitik, dels, at de sanktioner, der er fastsat ved beslutningen i tilfælde af manglende overholdelse af de pågældende bestemmelser, strider mod proportionalitetsprincippet.

De relevante retsregler

2. Ordningen for opkrævning af tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter blev indført i 1984 for at mindske uligevægten mellem udbud og efterspørgsel for disse produkter på det fælles marked.

Ordningen blev siden forlænget for syv år fra den 1. april 1993 ved Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter [2], som under udnyttelse af de erfaringer, der var høstet under de første år, hvor ordningen fungerede, indførte nogle ændringer, der skulle forbedre og forenkle den (herefter »grundforordningen«).

3. I henhold til grundforordningens artikel 11 [3] udstedte Kommissionen den 9. marts 1993 forordning (EØF) nr. 536/93

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 310, s. 44.

2 — EFT L 490, s. 1.

3 — Hvorefter gennemførelsesbestemmelserne til forordningen vedtages af Kommissionen efter en fremgangsmåde, som kræver medvirken af forvaltningskomitéen.

om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter [4] (herefter »gennemførelsesforordningen«).

Det pågældende spørgeskema er beregnet til at indsamle en række oplysninger og statistiske data vedrørende ordningens anvendelse og funktion for hvert år og for hver medlemsstat.

Femte betragtning til denne forordning lyder således:

4. Ved den anfægtede beslutning, som er udstedt i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led, fastsættes der satser for tilbageholdelse af de pågældende forskud.

»Erfaringen viser, at der er forekommet betydelige forsinkelser i fremsendelsen af oplysningerne om indsamling og direkte salg og i afgiftsbetalingen, hvilket har hindret, at ordningen har kunnet blive fulgt effektivt; der bør tages fornødent hensyn til disse erfaringer i form af strenge krav om frister for formidling af oplysninger og for betaling, og kravene bør være forbundet med sanktioner.«

Navnlig fastsættes der en tilbageholdelse af 1% af det samlede beløb, der blev udbetalt den pågældende medlemsstat for mælk og mejeriprodukter i det foregående regnskabsår, såfremt spørgeskemaet ikke er fremsendt inden den 1. september (artikel 1), en tilbageholdelse af 0,5%, såfremt et fremsendt spørgeskema viser sig at være mere end 10% unøjagtigt (artikel 2), og en tilbageholdelse af 0,04% for hver manglende oplysning, såfremt spørgeskemaet et ufuldstændigt.

Samme forordnings artikel 8, fjerde led, pålægger medlemsstaterne »inden den 1. september hvert år [at meddele Kommissionen] skemaet i bilaget i udfyldt stand. Overskrides denne frist, tilbageholder Kommissionen et skønsmæssigt fastsat beløb i forskuddet på de bogførte landbrugsudgifter«.

5. Gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led, er for nylig blevet ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 82/96 af 22. januar 1996 [5].

4 — EFT L 57, s. 12.

5 — EFT L 17, s. 1.

Ifølge artikel 1, stk. 1, i denne forordning indsættes følgende afsnit i den oprindelige bestemmelse: »I tilfælde af ændring af oplysningerne, bl. a. efter den i artikel 7 fastsatte kontrol, meddeles Kommissionen en ajourføring inden den 1. december, den 1. marts og den 1. juli hvert år« [6].

Anbringenderne til støtte for sagen

6. Den franske regering har som sagt fremført tre forskellige anbringender, nærmere bestemt tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led, og af grundforordningens artikel 11 samt af visse væsentlige formforskrifter; tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik [7] og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det første anbringende

7. Med det første anbringende har den franske regering gjort gældende, at beslutningen, navnlig dens artikel 2 og 3, ikke gyldigt kunne træffes i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led. Denne bestemmelse går nemlig udtrykkeligt ud på, at der alene sker tilbageholdelse i de pågældende forskud for det tilfælde, at spørgeskemaet indsendes *for sent*, uden at nævne de tilfælde (som er omfattet af artikel 2 og 3), at der fremsendes et *urigtigt* eller *ufuldstændigt* spørgeskema.

Ifølge den franske regering har den anfægtede beslutnings artikel 2 og 3 heller ikke tilstrækkelig hjemmel i grundforordningens artikel 11, der som sagt giver Kommissionen kompetence til at fastsætte gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften. Denne bestemmelse foreskriver udtrykkeligt, at forvaltningskomitéen skal deltage i proceduren for vedtagelse af de pågældende gennemførelsesbestemmelser [8], mens denne komité ikke synes at være blevet hørt, da den anfægtede beslutning blev truffet.

8. Ved afgørelsen af, om den franske regerings argumenter i forbindelse med det første anbringende kan lægges til grund, finder jeg det hensigtsmæssigt først, om end kort, at opholde mig ved de formål, der forfølges med tillægsafgiftsordningen for mælk, og dernæst ved formålet med grundforordningens artikel 8 og dermed med den anfægtede beslutnings bestemmelser.

6 — Grundforordningens artikel 7 indeholder bestemmelser om de kontrolforanstaltninger, som de nationale myndigheder skal gennemføre hos producenterne og køberne for at sikre, at ordningen fungerer effektivt.

7 — EFT 1970 I, s. 196.

8 — Det drejer sig om den procedure, der omhandles i artikel 30 i forordning (EØF) nr. 804/68 af 27.6.1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169).

Jeg vil i første række henvise til, at den pågældende ordning som sagt er indført for at formindske den uligevægt, der består på markedet for mælk mellem en konstant stigende produktion og et niveau for det interne forbrug og for udførsler, som tværtimod har vist sig at være stationært. Ved forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 [9] har Rådet for første gang indført tillægsafgiftsordningen, dvs. en mekanisme for økonomisk ansvar, som griber ind, når de mængder mælk, der (ikke produceres, men) forhandles i en bestemt medlemsstat, overskrider et forudfastsat årligt niveau (benævnt »referencemængde« eller »mælkekvote«). Hensigten var således at skabe en bremse, om ikke på produktionen, så i hvert fald på forhandlingen af mælk og mejeriprodukter, for at nedsætte strukturoverskuddene i denne sektor.

9. Ordningen, som flere gange er forlænget og ændret og endelig kodificeret i grundforordningens bestemmelser, fungerer i store linjer på grundlag af følgende system: De referencemængder, der tildeles hver medlemsstat, fordeles igen inden for denne i individuelle mængder til hver producent. Det er den sidstnævnte, som under den nationale myndigheds kontrol har pligt til at betale det beløb, der skal erlægges i tillægsafgift, såfremt den nævnte mængde overskrides [10].

Provenuet af afgiften, som for øjeblikket er fastsat til 115% af indikativprisen på mælk, indbetales til Fællesskabet [11] og anvendes til at finansiere udgifterne til stabilisering og regulering af markedet for mejeriprodukter.

10. I henhold til grundforordningens artikel 11 har Kommissionen udstedt gennemførelsesforordningen med det erklærede tredobbelte formål at fremskaffe det nødvendige grundlag for den endelige beregning af afgiften, indføre bestemmelser, der skal sikre en rettidig afgiftsbetaling, og indføre kontrolbestemmelser, så det kan efterprøves, om afgiften opkræves korrekt (jf. anden betragtning).

Kontrollen med opkrævningens lovformelighed er i første række overdraget de nationale myndigheder, som skal foretage de nødvendige efterprøvninger og kontrolforanstaltninger på stedet [12]. Kommissionen underrettes årligt om situationen med hensyn til opkrævningen af afgiften i hver medlemsstat gennem de nationale myndigheders tilsendelse af det spørgeskema, der nævnes i gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led.

9 — EFT L 90, s. 10.

10 — Af praktiske grunde betales afgiften faktisk til det kompetente organ af køberen, som indeholder et hertil svarende beløb i den pris, der betales til producenten, som er den egentlige debitor (jf. grundforordningens artikel 2, stk. 2).

11 — Nærmere bestemt til EUGFL (Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget).

12 — Jf. artikel 7.

11. På grundlag af de oplysninger, den modtager fra hver medlemsstat, vurderer Kommissionen, om det er hensigtsmæssigt at træffe korrigerende foranstaltninger; såfremt en eller flere medlemsstater overskrider referencemængderne, kan den f.eks., alt efter overskridelsens omfang, gribe direkte ind med hensyn til priserne, forhøje eksportrestitutionerne eller bestemme, at overskud skal oplagres. Hvis den konstaterer, at en medlemsstat i strid med fællesskabsretten ikke har opkrævet visse beløb, som tilkommer Fællesskabet, kan Kommissionen desuden tilbageholde beløb i de månedlige forskud på landbrugsudgifterne i henhold til de beføjelser, som er tildelt den ved gældende bestemmelser og bekræftet af Domstolens domme af 17. oktober 1991 [13].

Som det ses, er spørgeskemaet et afgørende instrument for en korrekt forvaltning af ordningen på fællesskabsniveau, da den gør det muligt for Kommissionen at komme i besiddelse af alle de oplysninger, som den har brug for, for at kunne gribe ind på den mest hensigtsmæssige måde. Lad os ikke glemme, at det er nødvendigt at have mulighed for at råde over oplysninger gennem spørgeskemaerne, ikke blot for at kontrollere og samordne opkrævningen af afgiften, men til syvende og sidst også for i videst muligt omfang at fjerne eller korrigere enhver fordrejning, som kan opstå på grund af uligevægt mellem udbud og efterspørgsel på det pågældende marked, hvilket, som vi har set, er det endelige formål, som skal opnås med tillægsafgiftsordningen.

12. Under disse omstændigheder er det klart, at medlemsstaternes forpligtelse til at give Kommissionen alle de nødvendige oplysninger, for at denne effektivt kan udføre den forvaltningsopgave, som traktaten giver den på dette område, kun med rimelighed kan opfyldes, såfremt der indsendes et *fuldstændigt* og *korrekt* spørgeskema. Hvis man derfor fortolker gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led, således, at den alene pålægger en forpligtelse af *tidsmæssig* art, dvs. forpligtelsen til at indsende et spørgeskema (selv, paradoksalt, ikke fuldstændigt eller ukorrekt udfyldt) inden for en bestemt frist, ville det være ensbetydende med, at denne bestemmelse blev berøvet enhver betydning.

Hertil kommer bestemmelsens ordlyd, der som nævnt pålægger medlemsstaterne »inden den 1. september hvert år« at fremsende »skemaet i bilaget *i udfyldt stand*« [14].

Under disse omstændigheder mener jeg, ikke, at der kan være rimelig tvivl om, at den anfægtede beslutning — selv i den del, hvor den fastsætter negative økonomiske følger for den medlemsstat, som, selv rettidigt, har

13 — Sag C-342/89, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 5031, og sag C-346/89, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 5057.

14 — Min fremhævelse.

indsendt et ufuldstændigt eller ukorrekt spørgeskema — fuldt ud opfylder kravene i gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led.

13. Hvad endelig angår den franske regerings argument om, at beslutningen er truffet under tilsidesættelse af formkravene i grundforordningens artikel 11, kan det efter min opfattelse heller ikke lægges til grund.

Som Kommissionen med rette har fremhævet, er beslutningen nemlig ikke en »gennemførelsesbestemmelse« i artikel 11's forstand, der som sådan nødvendiggør en udtalelse fra forvaltningskomitéen. Der er blot tale om en retsakt, som med samme procentsatser for alle medlemsstaterne fastsætter satserne for nedsættelse af forskuddene i forbindelse med forskellige tilfælde af tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led.

14. Kommissionen kunne nemlig meget vel foretage sådanne tilbageholdelser ved individuelle beslutninger truffet med hensyn til hver enkelt medlemsstat på grundlag af den kompetence, som direkte er tildelt den ved gennemførelsesforordningens artikel 8, fjerde led.

Det første anbringende må derfor forkastes.

Det andet anbringende

15. Den franske regerings andet anbringende er tilsidesættelse af den nævnte forordning nr. 729/70 [15], således som den er fortolket i Domstolens faste praksis.

Sagsøgeren har navnlig henvist til de domme af 17. oktober 1991, hvori Domstolen har anerkendt, at Kommissionen har kompetence til at tilbageholde beløb i de månedlige forskud på grundlag af den enkelte medlemsstats regnskabssituation over for EUGFL, såfremt der er visse beløb, der i strid med fællesskabsretten ikke er blevet opkrævet, dog således, at denne tilbageholdelse ikke er endelig, men kun har midlertidig og foreløbig karakter og ikke kan foregribe den endelige beslutning vedrørende afslutningen af årsregnskaberne [16].

Ifølge den franske regering har de følger, der er fastsat ved den anfægtede beslutning, i

15 — Som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3183/87 af 19.10.1987 (EFT L 304, s. 1) og (EØF) nr. 2048/88 af 24.6.1988 (EFT L 185, s. 1).

16 — De ovennævnte domme i sagerne Tyskland mod Kommissionen og Italien mod Kommissionen, præmis 16-19.

strid med det af Domstolen fastslåede princip endelig karakter, navnlig i betragtning af deres automatiske gennemførelse, uden at der er nogen formodning for, at den pågældende medlemsstat har tilsidesat fællesskabsretten, og uden at denne har adgang til at fremsætte sit synspunkt.

16. Jeg mener afgjort ikke, at dette argument kan lægges til grund, da der ikke er grund til at antage, at de pågældende nedsættelser, ligesom enhver anden nedsættelse af landbrugsudgifterne inden for rammerne af EUGFL, er af foreløbig og midlertidig art, således som det er nødvendigt af hensyn til den fornyede behandling, når der træffes endelig afgørelse om de årsregnskaber, som er afgørende for hver enkelt medlemsstats økonomiske situation i forhold til EUGFL.

Desuden har den franske regering alene begrundet det anførte med, at hverken gennemførelsesforordningen eller beslutningen *udtrykkeligt* bestemmer, at de pågældende nedsættelser skal behandles på ny, når der træffes endelig afgørelse om afslutning af årsregnskaberne.

17. I denne forbindelse behøver jeg næppe at fremhæve, at Kommissionen gentagne gange, såvel i sine indlæg som i retsmødet, har bekræftet, at de pågældende foranstaltninger er af foreløbig og midlertidig karakter, og at de vil blive behandlet på ny, når der træffes endelig afgørelse med hensyn til hver enkelt medlemsstat.

Kommissionen har navnlig henvist til, at tilbageholdelse af beløb i de månedlige forskud, som ved den endelige afgørelse om afslutningen af regnskaberne viser sig foretaget med urette (f.eks. fordi den sanktionerede forsinkelse skyldtes et tilfælde af force majeure), som det netop fremgår af bestemmelserne om finansieringen af den fælles landbrugspolitik, således som de fortolkes af Domstolen, udlignes på passende måde ved den endelige beregning af det beløb, der tilkommer hver enkelt medlemsstat. Domstolen råder i øjeblikket ikke over oplysninger, som kan rejse tvivl om det, der synes at være gældende praksis på området, og som i øvrigt er i overensstemmelse med fast retspraksis.

Det tredje anbringende

18. Den franske regerings tredje anbringende går ud på, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at fastsætte de pågældende tilbageholdelsessatser ved den anfægtede beslutning.

Sagsøgeren har navnlig anført, at de anfægtede bestemmelser overskrider »grænserne for, hvad der er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå det ønskede mål« i den i Buitoni-dommen forudsatte betydning [17], for så vidt de indfører egentlige sanktioner mod den medlemsstat, der har tilsidesat forpligtelsen til at indsende spørgeskemaet; da sådanne sanktioner desuden ikke er knyttet

17 — Dom af 20.2.1979, sag 122/78, Sml. s. 677, præmis 16.

til tilsidesættelsen af (hoved)forpligtelsen til at sikre opkrævning af afgiften, men snarere til den (sekundære) forpligtelse til at underrette Kommissionen om de nærmere fremgangsmåder for den foretagne opkrævning, er det i strid med de principper, som Domstolen har fastslået i dommene i Man-sagen og Drewes-sagen [18].

19. Kommissionen har bestridt, at de pågældende tilbageholdelser har karakter af sanktioner, og definerer dem, navnlig i betragtning af, at de er foreløbige og midlertidige, som »negative økonomiske konsekvenser« for den pågældende medlemsstat. Den har desuden henvist til, at sondringen mellem hovedforpligtelser og sekundære forpligtelser, som Domstolen har anvendt i forbindelse med et bestemt konkret tilfælde, som er forskelligt fra nærværende sag, nemlig forpligtelsen til at stille sikkerhed for ansøgning om eksportlicenser [19], ikke uden videre kan overføres til den sag, som vi her beskæftiger os med.

Efter på ny at have understreget, at oplysningerne i spørgeskemaet er væsentlige for en korrekt forvaltning af hele afgiftsordningen, har Kommissionen derfor anført, at de pågældende foranstaltninger står i rimeligt forhold til det forfulgte formål.

20. Som jeg allerede har nævnt i mit forslag til afgørelse i Pressler-sagen [20], mener jeg ikke, at definitionen af den retlige art af de bestemmelser, hvorefter manglende overholdelse af visse betingelser har ugunstige retsfølger for den pågældende, er væsentlig for afgørelsen af, om sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Med andre ord, i forbindelse med den sag, som vi her beskæftiger os med, er det under alle omstændigheder uvæsentligt, om der er tale om sanktioner i teknisk forstand, som den franske regering hævder, eller om negative økonomiske følger, som Kommissionen tværtimod har hævdet, når der skal tages stilling til, om de er forenelige med proportionalitetsprincippet.

Under alle omstændigheder må det altså efter Domstolens nu faste praksis undersøges, om bestemmelserne i den anfægtede beslutning går videre, end det er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at opfylde det formål, der tilsigtes, nærmere bestemt, om de midler, som ifølge bestemmelserne kan bringes i anvendelse for at opfylde det tilsigtede formål, står i rimeligt forhold til formålets betydning og er nødvendige for at opfylde det [21].

18 — Domme af henholdsvis 24.9.1985, sag 181/84, Sml. s. 2889, og af 18.4.1989, sag 358/87, Sml. s. 891. Navnlig i præmis 17 i sidstnævnte dom, som er afsagt vedrørende præmien for ikke-markedsføring af mælk, har Domstolen fastslået, at »en manglende overholdelse af forpligtelsen ... til ikke at markedsføre i den grad kan true virkeliggørelsen af målsætningen med præmieordningen, som er at formindske overskuddet af mælk og mejeriprodukter, at dette kan begrunde en fuldstændig tilbagesøgning af allerede udbetalte beløb, hvorimod en tilsidesættelse af en af kontrolreglerne ... kun kan have en sådan retsvirkning, for så vidt tilsidesættelsen måtte medføre, at det blev umuligt at gennemføre kontrollen«.

19 — Ovennævnte dom i Man-sagen.

20 — Forslag til afgørelse af 13.12.1991 i sag C-319/90, hvori der blev afsagt dom den 21.1.1992, Sml. I, s. 203, forslagets punkt 3 og 4.

21 — Se bl. a. Pressler-dommen, præmis 12.

21. Som jeg allerede har sagt, har beslutningen intet andet formål end at præcisere ordlyden af en regel, som i virkeligheden allerede findes i gennemførelsesforordningens artikel 8. Den fastsætter de gældende tilbageholdelsessatser i forbindelse med forskellige tilfælde af tilsidesættelse af den forpligtelse, der påhviler medlemsstaterne, til inden for en bestemt frist at tilsende Kommissionen et behørigt udfyldt spørgeskema.

I betragtning af, hvor vigtige oplysningerne i spørgeskemaet er for en korrekt forvaltning af tillægsafgiftsordningen, samt i betragtning af, at Kommissionen kun kan spille sin væsentlige rolle med hensyn til at koordinere og regulere markedet for mælk, såfremt den rettidigt er kommet i besiddelse af de oplysninger, som er nødvendige for, at den rettidigt kan iværksætte hensigtsmæssige interventionsforanstaltninger, mener jeg ikke, at de negative følger, som beslutningen i tilknytning til tilsidesættelse af den pågældende forpligtelse har, står i misforhold til det forfulgte formål.

22. Dette resultat bestyrkes af, at de tilbageholdelser i forskuddene, som Kommissionen er bemyndiget til at foretage, er af foreløbig karakter, og af, at de behandles på ny, når der træffes endelig afgørelse om afslutning af regnskaberne for hver medlemsstat; omstændigheder, som jeg, som nævnt ovenfor i punkt 17, anser for uomgængelige betingelser for ordningen.

Med andre ord, den omstændighed, at de tilbageholdelser i de månedlige forskud, der foretages over for den stat, som ved sine forsinkelser eller undladelser har skabt risiko for, at hele ordningens funktion bringes i fare, ikke er uoprettelige og endelige, men tværtimod skal behandles på ny, taler allerede for, at sådanne foranstaltninger er forholdsmæssige.

23. For fuldstændighedens skyld skal jeg endelig nævne, at den franske regering under retsmødet har påberåbt sig den førnævnte nyere forordning nr. 82/96, som ændrer gennemførelsesforordningens artikel 8 ved at indføre en forpligtelse for medlemsstaterne til, ved ajourføringer foretaget hver fjerde måned, at meddele eventuelle ændringer i oplysningerne vedrørende spørgeskemaet efter den i artikel 7 fastsatte kontrol. Ifølge den franske regering viser denne ændring, at Kommissionen i virkeligheden er i stand til at forvalte ordningen, selv hvis de oplysninger, som den har brug for, meddeles den på andre senere datoer end den fastsatte, nemlig den 1. september.

Også dette argument savner imidlertid grundlag. De pågældende ajourføringer er nemlig blot korrigeringer, som den nye ordning fastsætter for unormale situationer (som f.eks. meddelelse til Kommissionen af oplysninger, som efter kontrol viser sig fejlagtige), og ændrer altså ikke ved indholdet i den forpligtelse, som påhviler medlemsstaterne, til under normale omstændigheder at fremsende et fuldstændigt og korrekt udfyldt spørgeskema inden for den fastsatte frist.

24. Sammenfattende mener jeg ikke, at de af den franske regering fremførte argumenter med rimelighed kan rejse tvivl om gyldigheden af den anfægtede beslutning, som tværtimod har den fordel, at den gør medlemsstaterne ansvarlige for, at de inden for rammerne af deres kompetence skal bidrage til, at en kompliceret ordning, som har til formål at normalisere markedet for mælk, fungerer.

I betragtning af den betydelige byrde, der er pålagt, finder jeg det desuden betydningsfuldt, at de »repressive« bestemmelser, som Kommissionen har nævnt, aldrig indtil nu har fundet anvendelse, da medlemsstaterne hidtil har opfyldt den pågældende forpligtelse punktligt og korrekt.

25. På grundlag af de foregående betragtninger foreslår jeg derfor Domstolen at:

— frifinde Kommissionen

— dømme sagsøgeren til at betale sagens omkostninger.